Förtärd af sorg, och tung af år,
Och tryckt af olycksöden,
Jag usle här på stranden går,
Otälig efter döden.

GS 242

Den Gamle Krigaren.

Stockholm, 1826.

Tryckt i Wennlundska Boktryckeriet.

Det war i Saimen på en ö,
Dit sällan någon länder,
Förutan Måsar ur den sjö,
Som stormar wid deß stränder.

Der fann jag gömd en gammal Man
Ifrån en werld, hwars dårar
Bespotta bygd, som ej är grann,
Och le wid usias tårar.

Han gick der, suckande och stum,
På mörka öde ställen:
Der wåg på wåg med dån och sturn
Sig tumlade mot hällen.

Det syntes på hans wißna kind
En banad wåg för tåren;
Och kulen flägtade en wind
De glesa silfwerhåren.

O kom, min Selma! sjung med mig
Hans sorgeliga öde:
Och skönt, ditt öga fukte sig!
Och ömt, ditt hjerta blöde!

***

Jag war, han sade, i min tid
Soldat med mod i barmen:
Jag kom från Walkiala strid
Med denna lama armen.

Jag fick en Stjerna på mitt bröst:
Men usel är den åra,
Att sjuk och glömd i lifwets höst
Med swält en Stjerna bära.

Dock satt jag på min tröskel nöjd;
Ty jag en Dotter ägde,
Som i mitt sinne werldens fröjd
Och skatter öfwerwägde.

Hon war min tröst i plågans stund:
Jag såg från hennes öga
I hennes sköna hjertas grund;
Och kände plågan föga.

Men åfwen hon, mitt enda stöd,
Ifrån mig ryckas skulle!
Ack! Himlen henne blomstra böd
Uppå en stormig kulle.

Det war en afton: Solen log
Ännu i nedergången;
Och winden öfwer wattnet drog
Sin anda sista gången.

Min dotter öfwer fjärden for;
För att på Kyrkogården,
Der hon förswinna sett sin Mor,
Bese den enkla wården.

Hon wandrade med sorgsen gång
Den likbesådda dalen:
I det sin ömma klagosång
Begynte Näktergalen.

Wid Modrens kors hon tankfull stod,
Och ned sitt hufwud böjde:
Ur ögat brast en tåreflod,
Och suckar bröstet höjde.

Der kom en Främling gående,
Så skön! i ungdoms wåren;
Och till en ros förwandlades
På Flickans kinder tåren.

Hon blef så brydd; och wille gå.
Han henne tog wid handen;
Och bad så ömt, att följa få.
Hon teg; och gick till stranden.

Han frågte henne, hwem hon war?
Hon i sin oskuld sade:
Att hon en gammal sjuklig Far
Och blott en koja hade.

Hans hjerta hoppade allt mer:
Hon talte ej för gråten.
Han såg på henne: Hon såg ner.
De satte sig i båten.

Jag stod, som en bekymrad Far,
Och såg dem framom skogen.
Jag rodnade, att se en karl
Med henne så förtrogen.

Jag ropade: hon är förförd! —
Och sjönk af smärta neder;
Men fann, till glädjetårar rörd,
En Man af dygd och heder:

En Ädling, sina Bönders Far,
Som, stolt utaf det låfwet,
Ej kröp, och Kungaslåpet bar
I trapporna af Hofwet.

Han hade gått, ej för att wildt
Ett wärnlöst djur förfölja;
Men att i kojan helsa mildt
De usle, som sig dölja:

Då med sin sorgsna menlöshet
Min dotter honom rörde;
Och hit, der jag min enslighet
Fördref med suckar, förde.

Han kom, liksom en Ängel förr
Till Patriarkens hydda,
Så mild, till denna låga dörr,
Mig arme att beskydda.

"O lemna denna öde strand
"Och blif min Far!" — han sade.
Af glädje stum, uti hans hand
Min dotters hand jag lade.

Glad såg jag, trötte wandringsman,
För mig i lifwets öcken
En aftonrodnad, som upprann
Så skön på dagens töcken.

Men o! hur swek det skimret mig!
O mina glädjetårar!
Hur hastigt de förbytte sig
I bittra sorgetårar!

En Korps bedröfweliga röst
För bröllopet oß skrämde.
Mitt fordom icke fega bröst
Jag wet ej hwad som klämde.

Allt sannades för wäl, för wäl!
O we den arma bruden!
Hon stod, så ängslig i sin själ,
Och skalf i bröllopsskruden.

Hon såg med tårar ut åt sjön:
Det syntes ingen brudgum.
Hon sprang från håll till håll kring ön;
Der kom ej någon brudgum.

Det hwen; det mörknade i skyn;
Det blef ett Herrans wäder.
Wi sågo — o en sorglig syn
Af sönderslagna bräder!

"O Herre Gud!" — min dotter skrek.
Der låg en hatt i sanden.
"O Herre Gud!" — hon warde så blek.
Der flöt en död till stranden.

Förskräckt, hon på den döda såg,
Och mot min arm sig stödde:
Sin brudgum i den döda såg —
Och drog en suck — och dödde.